

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.
 Números atassats: 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga.
 BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50,
 Cuba y Puerto-Ricó, 2.—Estranger, 2'50.

AHIR Y AVUY

Al any 35 ho pelavan aixis

¡Y encare deyan que s' havia de fer un 53! Lo 93 aquí 'l tenen; lo fan ells

LO PODER DE LA IMPOTENCIA

GMATLLEVEM al Sr. Echegaray lo títol de un dels seus últims dramas, per aplicarlo a la comedia política que s' està representant a Espanya.

Lo poder de la impotencia no es lo que vá escriure l' eminent dramaturgo; no es aquella serie de desventuras que acaban ab la desesperació de un noble pintor, animat de las més grans aspiracions, plorant sobre 'l cadáver de una dona estimada, que ha mort avants de que las babas de un vellot lúbrich poguessen tacar la seva puresa.... Tot aixó es género dramátich, y 'ls nostres comediantes polítichs no están de bon tros a l' altura de aquest género.

Els representan Lo poder de la impotencia, ó si vostés volen, per expressarho millor, representan La impotencia del poder.

Impotents per tot: per afiansar las públicas llibertats, per alentar l' esperit públich, per inspirarse en las corrents de l' opinió, per dirigir la nau del Estat, per normalisar l' Hisenda, per introduhir l' ordre en l' administració, per mantenir ab formalitat los compromisos contrets a la fás del país.

O sino diguin: ¿qué quedan de totas aquellas promesas que D. Práxedes, en son viatge triunfal per Asturias, llansava als quatre vents, assegurant que 'l partit fusionista nivellaria 'ls pressupostos, fomentaria la riquesa pública, animaria al comerç y enriquiria l' industria y l' agricultura?

¿Qué queda de tot alló?
Res enterament.

Es a dir, si: queda l' amarga convicció de la certaesa del refrán que diu: Una cosa es predicar, y otra dar trigo; queda la certitut de aquell altre adagi catalá que assegura que «ab las glorias se perden las memorias»; queda, en fi, la demostració palpable de que la gasofia oficial embota 'ls cinch sentits dels homes que no pensan més qu' en treure 'l ventre de mal any.

La situació fusionista ha fracassat per complert.

Políticament continúa la parodia de sistema parlamentari que obstruix la font de tots los poders legítims emanats directament de la voluntat del país, y acut exclusivament al bassal corromput ahont los microbis del caciquisme, del nepotisme, de la influencia oficial y de totas las miserias, viuen y prosperan

Económicament, los pressupostos de 'n Gamazo, causa de tantas inquietuts y moiu de tantas protestas, de tantas reclamacions y de tantíssimas rebeldias, ja no son sombra de lo qu' eran. Tothom hi ha pegat estisorada, especialment los peixos grossos de la política y l' administració, que veyan en perill las sevas conveniencias. Los conservadors han sigut árbitres de reformarlos a la mida del seu gust. L' inflexible Gamazo ha transigit ab tothom: ab tothom menos ab lo país.

Aixís tindrem un sens fi de impostos nous y un augment considerable en los tributs, sense lograr la compensació de que 'l déficit que 'ns devora minvi, ni desaparegui.

Aniran pujant los cambis de dia en dia, y 'l Banch d' Espanya cubrirá, mentres puga, las trampas del govern, inundant lo país de paper moneda.

Y aixó durará fins que 's realisi la bancarrota, que ja desd' ara prevéu y anuncia un ilustrat economista francès, célebre per la puntualitat ab que 's realisan totas las catástrofes que vaticina.

A tal extrem ens está conduhint la impotencia del poder.

Solució immediata no se 'n veu cap.

La República vindria ab poquíssim esfors si las personas de talla que dirigeixen a las distintas fraccions en qu' está dividida la gran familia republicana, fentse càrrech de la gravetat de las circumstancias, se possessin resoltament a l' altura de las mateixas.

Entre ells reyna també—molt trist es tenir que confessarho!—l poder de la impotencia.

La divergencia de opinions y de tendencias, la diversitat de temperaments, y 'ls eterns personalismes deixan sense aplicació immediata la forsa considerable de l' opinió republ cana.

Fa temps que ho venim predicant, fentnos intérpretes de un sentiment casi general, y no podem sortirne. La unió de tots dintre de un programa únich

y prácticich, qu' esborri diferencias injustificadas y concentri en un punt determinat los esforsos comuns, es la garantia més segura del triunfo de la República y de la salvació d' Espanya.

Lo que no ha pogut fer la monarquia té de ferho 'l país ell mateix: es l' únich que pot salvarse. Li basta exercir l' instint de la propia conservació.

¿Per qué vacilan, donchs, los jefes de las fraccions republicanas?

A la seva iniciativa respondria 'l país en massa.

La República no l' hem de fer nosaltres; ens la donan feta 'ls partits monárquichs ab los seus desacerts, ab la seva impotencia manifesta.

Durant lo periodo revolucionari varem tenir que forjar l' idea en las fornals del entusiasme públich: a pas de carga varem ferla triunfar, y si la solució resultá prematura, lograreu quan menos demostrar que 'ls éxits en los propòsits més radicals, depenen sols de la forsa de voluntat que s' emplea en lograrlos.

Avuy, en cambi, l' idea está madura. Hi ha en lo país més republicans que may. Totas las personas previsoras comprenen que únichament un régimen essencialment popular es capás de salvar la situació económic del país, purgant la gobernació del Estat de tots los vicis inherents al régimen monárquich.... Tothom sent la República, la compren tothom, casi tothom l' aclama.... Y únichament los que més haurian de volerla, 'ls que més sacrificis haurian de imposarse per obtenirla, permaneixen apátichs, indiferents, allunyats de la brega diaria, ardent y fecunda, com si damunt del seu esperit preocupat y zelós pesés també com una fatalitat mussulmana, lo poder de la impotencia.

Pero ¡viva Déu! que si per despertarlos se 'ls ha de donar una bona fregada d' orelas, desd' ara 'ls republicans hem de prevenirnos per ferho, ab tota l' energia de que som capassos!

P. K.

Diu un telégrama que 'ls diputats possibilistas conformes ab la tendencia que representa 'l senyor Abarzuza, tractan de reunir-se per acordar una linea de conducta.

Entenemnos: ¿una linea de conducta ó una linea de vapors ab rumbo al port de la monarquia?

En aquest cas, no olvidin los consells del célebre patró D. Emilio Aranya.

Barcelona es la primera provincia vinícola d' Espanya.

Y a pesar de tot, quan s' ha tractat del célebre article 20 dels pressupostos, referent al impost de cinch céntims per litro de vi, ni un sol diputat per aquesta provincia ha pres la paraula en contra; no n' hi ha gut ni un que s' haja fet eco de las aspiracions dels nostres vinicultors.

Los uns perque son ministerials, y primer es en Gamazo que tot; los altres perque son conservadors y pastelejan ab lo govern; y 'ls republicans per trobarse fora del Congrés, a causa del ditzós retraiment.

Despreciat país lo nostre!

No te ningú que 'l defensi, ningú que per ell s' interessi.

Ja que 'ls que deurien ferho no ho fan, ¿quin dia será que 'ns cuidém no-altres mateixos de las nostras cosas, encare que tinguém que apelar a tots los medis?

Lo duch de Almodovar semblava que havia de fer una enérgica campanya contra en Gamazo, a propòsit de la qüestió del vi. Fins havia dimitit lo càrrech de vice-president del Congrés per poder obrar ab més desembrás.

Pero al últim no vá dir res de particular, y la majoria que tothom se creya que anava a dividir-se, ni ocasió vá tenir de votar l' esmena, perque 'l duch vá retirar-la.

Ja no hi ha res: ni sanch, ni vi.... Ja tot está aygualit.

En Moret ha aprofitat l' ocasió de desempenyar la cartera d' Estat, per contractar un petit tractadet comercial ab Inglaterra. Se diu si ha concedit als inglesos, encare que ab diferents paraulas que las de costum, lo tracte de nació més favorescuda.

¡Alerta, industrials!

No siga cas, que mentres contempleu a n' en Moret, somrient y refilantse 'l bigoti, vos sentiu tot

de un plegat la grapa del inglés amarrada al ganyot.

Lo ministre de Foment ha gastat 20,000 duros en un cotxe saló, destinat a passejar als que desempenyin la cartera del ram, sempre que 'l seu deber els cridi a San Sebastián.

¡Magnífich consol pels pagesos, que derramant la suor del seu front, escaldats pels raigs del sol abrasador del estiu, vegin passar lo tren que arrastra aqueix suntuós carruatje!

Els podran dir:—Traballém, subém, consumimnos fins a morirnos de gana, pero consolemnos pensant que de las nostras suadas no falta qui se 'n aprofita.

En lo Senat, lo Sr. Abarzuza vá defensar la lley de administració provincial y local, qu' es un atentat verdader contra la llibertat del municipi y de la provincia. Desde molt temps no s' havia vist a Espanya un pensament de un sabor reaccionari més marcat. Y 'l Sr. Abarzuza l' acull y l' defensa.

Y D. Emilio no protesta, ni fa la més mínima observació a l' actitud retrógada de un dels seus amichs més idolatrats, per lo mateix qu' es un dels qu' están més compromesos en sentit monárquich.

Apuntém aquest fet y mirém ab compassió als qu' encare creuen que l' objectiu de la evolució monárquica, no es altre que la salvació de las llibertats democráticas conquistadas.

¡Vaya una conquista democrática la qu' es prepara!

L' historia de sempre.

«Si 'l país fá l' oposició al govern de 'n Sagasta, y 'ls fusionistas cauen, vindrán los conservadors.»

Ab aquest argument hi ha un períodich castelari ta que tracta de fer la por al país que crida y protesta contra 'ls disbarats dels governants.

Jo no sé si vindrán los conservadors darrera d' ell; lo que si sé y es cosa que la veu tothom, es qu' en la situació fusionista no 's mou una fulla sense la voluntat omnipotent de D. Antón. De manera que 'ls conservadors no han de venir, per la senzilla rahó de que ja hi son.

Y a una situació tan híbrida y pastelera com la present s' atreueix a apoyarla un períodich qu' encare blasona de republicá?

L' Imparcial diu que sense disciplina en las majorias no hi ha govern possible.

Tal vegada tinga rahó; pero no es menos cert que ab disciplina, tal com aquí a Espanya 's practica, no hi ha país possible.

Perque la disciplina serveix sempre per lo mateix: pera donarli garrot sense que ningú 's queixi ni tracti de impedirho.

CARTAS DE FORA.—Mori a Sant Quinti de Mediona lo jove Mariano Ventura, conegut per sas ideas esperitistas, y a pesar de que avants de morir manifestá desitjos de que l' enterressin civilment, ab lo qual se mostrá conforme sa familia, succehi que al sollicitarse del jutje municipal l' enterro conforme a la voluntat del difunt, dit funcionari digue que necessitavan autorizació del Rector, com si 'ls ensotanats tinguessin autoritat sobre 'ls jutjes. Resultat: que al Rector a pesar de tractarse de un esperitista y per lo tant hereije, la doná per encarregar-se ell de l' enterro, practica 'se aque-t católicament a despit de la voluntat del difunt y de sa familia, y anant tan ben guardat que desde la casa al cementiri hi formavan un parell de mossos d' Esquadra.—Aquest empenyo en enterrar a un esperitista católicament contra vent y marea, contrasta ab los reparos que posan altrás vegadas en donar terra sagrada a certs difunts no més que sospitosos. ¿Será que als corps, quan se 'ls acaba la carn cristiana no tenen més remey que acudir a la carn d' hereije?

L' actual alcalde de Igualada, imposit p-el caciquisme y que conta entre 'ls seus antecedents l' haver abandonat la població en temps d' epidemia, ab tot y ser metje, 'l dia en que 'ls liberals van celebrar l' aniversari de la entrada dels carlins a Igualada, no vá permetre qu' en lo meeting se dirigissen atachs al govern, ni que a la professó civica hi figuressen banderas, ni qu' en lo cementiri se pronunciesin discursos davant del mausoleo que conté 'ls restos de aquells mártirs de la barbarie realista.—Ab tots aquests fets, lo Sr. Ferrán, ha acabat de ferse simpátich als igualadins, als quals governa, no per voluntat del poble, sino per imposició del caciquisme més brutal.

Ab motiu de celebrarse la festa major de Plá del Panades, lo dia 30 del corrent, tindrà lloch un meeting de propaganda republicana, en lo qual hi pendrà part lo diputat a Corts per aquell districte, Sr. Lostau, y una representació de la Juventut propagandista del concell regional, altra del comité comarcal y diversos oradors molt significats en la comarca. Lo meeting se celebrará en un envelat aixecat al efecte.

A Manresa se celebra tots los anys la festa popular dita dels Tremendos, per qual motiu los vehins del carrer de Sant Francisco, fan un ball. Aquest any un escarbat petit que fá vacaciones, imposibilitat de pujar al cubell mistich, perque encare no li han donat las ordres de fastidiar al oróxim, las vá emprendre contra aquells pacífichs vehins desde las columnas del semanari neo-carca de la ciutat. A dit escarbató, segons ell ha dit, lo piano de manubri li feya molt mal

de cap.—Un remey segur: si'l piano de manubri li fa mal de cap, pot sucarse ab oli la part oposada, y creyem que hi trobara un considerable alivio.
Rector divertit com lo de Morell no crech que se'n trobi un altre. Passava l' altre dia una dona per davant del niu del corp, quan tot de un plegat xrap! li cau un ou covat sobre la roba. Quan se tapava'l nas per no sentir aquella peste, surt lo rector á la finestra y diu:—Ay, ay á qué li tocada?—Ja veuhen quina gracia més graciosa!—Contra uns joves que's distreyan cantant, va esbravarse desde la trona, perque tant com á n' ell li agrada divertir-se, li agrada poch que 'ls demés se diverteixin.—Finalment, l' últim diumenje, á una colla de noys qu' estavan jugant al péu de casa seva 'ls digné que si feyan los castells els daria una pesseta. Las criaturas enllepolidas per la promesa vinga fer castells ab perill de trancar-se l' espinada, y quan esperavan la pesseta, ell cop de tirarlos gibrelladas d' aygua.—Ab bromas aixis passa 'l temps distret aquest pare espiritual, y es de creure que continuará divertir-se fins que trobi algú que l' escarmentí.

CONSULTA DE METJES

Espanya está al llit postrada: se queixa de mal-de-cap, de cargaments de ventre, de grans dolors als costats, de rampas á l' espinada y hasta de mal de caixa. Deu ó dotze senyors metjes l' han anada á visitar. Tots ells son primers espasas: en Sagasta en Nocedal, en Cánovas, en Romero, en Moret, en Castelar, en Gamazo, en Vega Armijo.... vaja, lo millor que hi ha. Un d' ells polsa á la malalta. —Y donchs, noya, com ha estat que s' ha posat d' aquest modo? —Jay!—fa l' Espanya, probant d' incorporar-se una mica: massa que voste ho sabrá! Molt treballar, poca teca, contribucions á grapats, lo cap ple, la bossa buyda y calamitats en gran zóm volen que una persona no s' hi ajequi al cap de vall? —Veja, bueno; no s' alarmi. Aquí 'ns hem aquadrillat los primers doctors d' Espanya, y ¡que diable! molt será que 'ls seus mals no se li curin. Ara anem á t'assá'l plan.— Los professors se trasladan á la pesa del costat y comensa la consulta. —Jo—murmura en Nocedal— la trobo bastant malota y crech que no curará si no s' fa bonas unturas de unguent anti-liberal prenent sovint una tassa d' herbetas de bons-cristians. —¡Romanos!—respón don Práxedes:— aquesta dona no está tan mala com e's fa veure: per mi es d' una germandat y per cobrá uns quants subsidis s' ha posat estrenya-caps. —No ho cregui—replica en Cánovas— jo li he reparat certs grans á prop del portamonedas, y opino que lo que cal es... deixar que jo la cuydi —¡Anda!—salta en Castelar:— ¿que s' pensan que som criaturas? Com estar malalta, ho está; pero 'l seu mal pot curarse ab molta facilitat. —¿Cóm? —Seguint lo méu sistema, la evolució. —¡Vagi allá!— crida en Romero Robledo.— per tot arreu fica'l nas ab l' evolució aquest home. —Creuim... l' elixir cristiá— fa en Nocedal altra volta. —Millor seria un pegat d' emprestit—diu en Gamazo. —¡Torno á dir que aquí no hi ha cap malaltia! —¡Jo torno á dir que li he vist uns grans! —¡La evolució!... —¡Las herbetas!... —¡Qué sab vostel!... —¡Cap de pa! —¡Tanocal!... —¡Mal curanderol! —¡Metje estúpiti! —¡Manescall!—

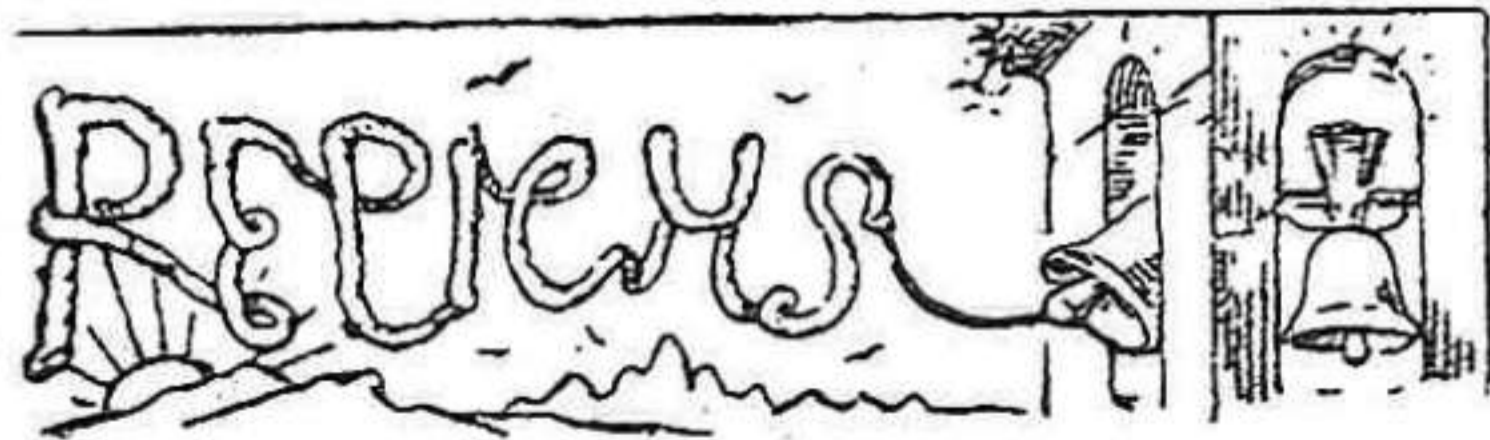
Y mentres aixis disputan, la malalta s' va arreglant lan he, que quan determinan entrarhi per declarar cada hù lo que li sembla, la troban que ja no cal extendre'l cap recepta ni tornarla á marejar: ja fa lo menos mitja hora que ha fet lo derrer badall.

C. GUMÁ.

ENTRE SANTOS

Pssr!... ¡Sant Roch!... ¡escoltim!
—¡Hola! ¡sou vos, Sant Jaume!
—¡Ja heu tornat?
—En aquest mateix moment arribo: no s' hi está gayre bé á la terra.
—¿Y quinas noticias porteu d' Espanya?
—¡Espantosas! Per xó us hi cridat; per dirvos lo que hi há. Figuréuvos que...
—¡Esperéuvos! Ara no sé 'l gos ahónt se me'n ha anat... ¡Quissol!... ¡Quissol!... ¡Ah! ja 'l veig. Vina aquí, y si 't tornas á moure 't revento. Diguéu ara.
—Pues bueno: sembla que á Espanya la ballan molt magre.
—¡Oh! Allí sempre ho diuhen aixó: fá un sigle que 'ls sento exclamar del mateix.
—Pero aquest cop va de debó. Tant es aixis, que per poder anar tirant, no han tingut més remey que pagar estisorada als gastos.
—¿De veras?
—Tal com vos ho dich. Y lo pitjor es que un dels gastos que resulta limitat, es el que 'ns correspón á nosaltres.
—¡Oh! Ara si que crech qu' Espanya deu estar apurada. Quan s' atreveix á tocar l' esplendor de la religió, per forza ha de necessitarho molt.
—Esperéuvos, esperéuvos, que encare no vos ho he dit tot. ¿Sabéu de quina manera la fan aquesta reducció de gastos?
—¡Se suposa! Comensant per arquebisbes y bisbes, seguint pels canonjes y acabant pels rectors richs, deuen anar rebaixant á cada hù una part de la seva paga, en proporció á lo que cobran.
—¡Ay, Sant Roch! ¡que'n sou d' ignorant! Ja veig que no coneixeu lo clero espanyol.
—¿Que no? ¡Si continuament hi estich en tractes! No hi ha dia que no m' demanin al menos mitja dotzena de favors referents á epidemias y cosas aixis.
—Pues ab tot aixó, ho repeteixo, no coneixeu la gent religiosa d' Espanya. Ells son molt católichs, molt apostólichs, molt romans; pero quan se tracta de fer economias, tothom gira l' esquena y las atrassa á la casa del vehi.
—Pero en aquest cas de la reducció de gastos en lo pressupost del clero...
—En aquest cas, lo clero no s' reduheix res y endossa la rebaixa als san's.
—¿Als santos? . No us entench.
—Es molt senzill. Lo govern ha dit á la Iglesia:—S' ha de rebaixar de la part que se us dona un milió de pessetas, per exemple. Y la iglesia ha contestat:—Bueno, que 's treguin dels gastos del culto, sense tocar per res las pagas del clero.
—¿Què diheu? ¿En lo culto van á fer las economias?
—Si senyor; qu' es lo mateix que dir que las fan sobre las nostras costellas y 'l nostre prestigi...
—¡Deu meu! ¡Deu meu!... ¡A quin temps hem arribat!
—A conseqüencia d' aquesta reducció de gastos, ja podéu pensarho lo que succehirá. La mitat del temps los santos de las iglesias estarém á las foscas. Quan lo sacerdot digui missa, passará per alt la tercera part de las paraulas per anar més depressa. En las llantias, en lloch d' oli hi tirarán petroli, qu' es més barato. Un ciri 'l farán durar dos ó tres mesos. A vos no us espolsarán l' altar sino cada mitj any, y si se us estripa alguna cosa del vestit, us ho hauréu de recusir vos mateix...
—¡Calléu, calléu, Sant Jaume! que la indignació'm pujá al cap, y 'm sembla que aviat lo gos ho pagará.
—Donchs parlem d' un altra cosa. ¿Sabéu que 's diu ara per Espanya? Qu' es molt possible que hi vaja 'l cólera.
—¡Ah! ¿si?
—Tant, qu' es probable que un dia d' aquests rebem un missatge dels católichs d' allí sollicitant la vostra intercessió contra tan terrible malaltia.
—¿Jo ficarm' hi? Ara hi corro... ¡Una gent que 'm deixan á las foscas y no més m' espolsan cada sis mesos? Deixéu los que vinguin: ja veuréu quin xasco 'ls clavaré.
—¿Qué 'ls diréu?
—¿Qué? Que jo no'n faig de miracles; que demanin protecció als bisbes, que cobran més.

FANTÁSTICH.

Un xiste de Juan Buscon, apreciable redactor de La Vanguardia:
A Méjich estava á punt de casarse un individuo, quan al peu del altar se presenta una senyora, dihent:
—Aquest home no pot casarse, perque vá unir-se ab mi fa sis anys. Aquí porto 'ls documents y suposo que 'l méu llegítim espós no s' atrevirá á negar la veritat.
—¡Cóm! Tu aquí Assumpció!...—exclamá 'l nuvi.
—¡Qui s' ho havia de pensar!
Y fent una mitja rialleta, y dirigint-se als convidats. afegi:

—Vostés dispensin: ara recordo que efectivament vaig casarme á Venezuela.

Un diputat vá demanar l' altre dia que als pobles rurals devastats per la filoxera, se 'ls eximis del pago de la contribució territorial.
Lo govern vá dir que alló no podia ser, y la majoria del Congrés vá donar la rahó al govern.
De aquesta manera 'ls pobles arruinats tenen la delicia d' experimentar los efectes de dos distintas plagas filoxéricas.
La filoxera *vastatrix* que 'ls afayta.
Y la filoxera fusionista que 'ls repela.

A Sant Sebastian vá ser pres un minyó per haver disparat un cohet, que vá fer un espatech formidable molt paregut al de un petardo de dinamita.
Hi ha que advertir que 'ls cohets se disparavan per expressar l' entusiasme en pró de las instituciones.
Lo jove podia dir:
—¡Ay! á mí m' han agafat per expressar de una manera massa estrepitosa 'l méu entusiasme dinástich.

Quan més apurat se trobava en Gamazo ab los vintaters, més alegre diu qu' estava en Sagasta.
D. Práxedes es un home que juga sempre á guanyar. Que la situació tira endavant, gran alegría perque vá tirant. Qu' en Gamazo naufraga, inmensa alegría també perque 's desfá de un rival molest y terrible.
Si en Sagasta signés franch, quan veyá tan apurat á n' en Gamazo, hauria pogut dir:
—Estich alegre perque 'l veig ab lo vi al coll.

Diu un telegrama de Madrid:
«Esta mañana falleció en el hospital general un enfermo que por descuido del enfermero se tomó de una vez un medicamento que debía serle administrado á cucharadas.»

Lo mateix hauria succehit ab los plans de'n Gamazo, cas de aplicarse en la seva totalitat. Si á petites dosis son de molt mal pendre, absorbits tots de un cop, reventan al país.

Leon, lo célebre gos de'n Cánovas, vá ser agafat pels del carretó.
Ja no hi ha en aquest país respecte á las gerarquias. ¡Agafar á un gos histórich, á un animal amich de l' ordre públich que 'l seu amo volia emplear contra 'l moti de las verduleras!... ¿S' ha vist may una falta de consideració més botxornosa?
¡Ah! En Sagasta, de aquesta feta hauria de presentar la dimissió de president del Consell de ministros!...

Tant més si s' considera que 'l Leon, ab aquell instant marvellós que distingeix als individuos de la rassa canina, s' havia escapat de la huerta, guiat per un pensament molt laudable.
Segons diuhen, vá ser sorprés en lo moment precis en qu' estava apuntalant la paret del Palacio de Orient.

Aixó y 'l ser gos del Mónstruo li ha valgut l' indult.
Apenas vá identificarse la seva personalitat, vá ser tornat al seu amo, demanantli mil perdons per l' error sufert.
Ara que 'l lleó que figura en l' escut d' Espanya está próxim á empassarse, escanyolit de gana, hauria sigut una llástima que hagués desaparegut lo gos, cridat á substituhirlo.

Se queixa un periódich de que alguns tranquils aprofitin la música que totes las nits se situa á la Plassa Real, per posarse á ballar.
Aquest periódich hauria de ser una mica més tolerant.
Consideri sino que á tot lo país ja fá temps que 'l govern lo fá ballar... ¡y sense música!

Sembla que 'l ministre de la Guerra projecta restablir las bandas de timbals en los cossos de infanteria. Aixis, aixis es com s' han de fer las grans reformas.
Quan lo contribuyent cridi y s' exclami, redoble de timbal al canto, que ofegui la seva veu.
¡Y encare dirán que á só de timbals no s' agafan llebras!...

A la Guayana, un diputat vá fer un discurs que vá durar 27 horas seguidas.
Y al terminar lo discurs, aquell xerraire fenomenal vá caure mort en rodó.
Vels'hi aquí un cas mortal de *diarrea oratoria!*
¡Y pensar que aquí á Espanya hi ha tanta gent que pateix de aquesta mateixa malaltia y no se'n mort ningú!...

REGALOS D' ISTIU

Lo dia de San Práxedes lo clero, á un gran masó vá anar á obsequiarlo ab un rellotje d' or.

Dintre de molts pochos dias hi haurá la sessió qu' esperan ab més ansia los diputats á Corts.

Lo dia del Sant de 'n Sagasta van donarli una serenata, executantse 'l famós duo dels Puritanos.

Aixó deurian ferho per la mateixa rahó que un amic meu molt lleig se diu Angel, un tipo molt vanitos Modest y una xicota molt propensa á las caygudas, Pura.

¡Vaya quin puritano l' home del tupé!

La comissió encarregada de donar dictámen sobre 'l suplicatori pera processar al diputat republicá senyor Dualde, proposa que se 'l processi per dos articles que se li atribuixen y que 's consideran ofensius á las institucions.

¡Atacar á las institucions!... ¡Quin delictes volen més tremendo!...

En cambi, alguns que á la sombra de las institucions s' omplan las butxacas, basta que aqueixas butxacas las tingan tapadas per la toga de legisladors, perque la justicia, quan demana processarlos, se 'n emporti un mico.

Está vist y comprovat que ab uns exemples aixís va creixent més cada dia la moral de aquest país.

D. Joseph Planas y Casals, diputat per Barcelona, ha fet un estudi complet de un nou sistema electoral que, segons ell assegura, faria impossible totes las trampas.

Lo projecte es molt minuciós y descansa en primer terme sobre l' idea d' establir lo sufragi obligatori.

Me sembla que l Sr. Planas y Casals no havia de donarse tanta pena. Ab un sol article afegit á la ley actual, tot e-aria arreglat.

Bastaria dir: «Queda terminantment prohibit que 'ls Pantorrillas del calibre del Sr. Planas y Casals (D. Manuel), intervinguin en cap elecció perque la puresa electoral estiga perfectament garantida.

Perque ¿no 'ls fá molta gracia veure que 'l germá diputat tracta de arreglar lo que desarregla 'l germá cacique?

Diu El Correo Catalán que 'l rey de las húngaras no fa com certas elevadas damas que compran los mobles á Inglaterra. En Carlets, molts dels comestibles que consúm se 'ls fá venir expressament d' Espanya.

Ho crech molt bé.

Y d' Espanya lo que més deu consumir deu ser una cosa: la carn de llana.

A un marit calavera, un séu amic li fá reflexions, amantat del desitj de portarlo pel bon cami.

—No sé compendre, no m' explico com pots enganyar á la teva dona. Una criatura tan hermosa... tan adorable... un angel.

—Si, veritat, es un ángel; pero, noy, sempre 'l mateix angel...

Un subjecte aná á visitar á una familia ab la qual creya tenirhi suficient amistad, pera ser rebut al acte y sense compliments.

Lo criat que li obri la porta li digué que 'ls senyors no hi eran; pero ell, comrentent que 'l criat cumplia una consigna, insistí en que 'ls digués qu' era ell qui estava allí, puig tenia la seguretat de que quan ho sabessen, lo deixarian passar.

Lo criat se 'n va anar á preguntarho. Y al cap de un curt instant reaparequé dihent: —Ja 'ls ho he dit, pero no hi son.

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO

1.ª XARADA.—A-mar-gós. Han endevinat la solució los ciutadans P. Pedragosa y P., Ciutada de Iluro, Tranquilitat Planense. Ramón Salvat, Antón dels Burros, J. P. R. y Jaume R. Montserrat.

XARADA

Vola la invers-hu-tercera; en lo dos hi viu tot ser: dos-tercera animal dona, y una fruyta es dos-primer. Altre animal es l' hu tersa, y si vols que 't digui mes, es Total una xicota qu' encare no té promés.

MR. EUGON.

TRENCA-CLOSCAS

Antonia Quesada Morera Gratasacs OLESA

Formar ab aquestas llettras lo titol de una sarsuela castellana.

P. LLOBET DE BELLTALL.

MUDANSA

Una tot que 's diu Total y que n' es filla de Tot, ahir caygué dintre un sot al carrer del Hospital.

CINTET BARRERA Y CARGOL.

ROMBO

.....

Primera ratlla: vertical y horisontal, consonant.—Segona, part del cos.—Tercera, fruyt americá.—Quarta, nom d' home.—Quinta, fruyt europeu.—Sexta, composició poética.—Séptima, vocal.

GEROGLIFICH

X
TIPI
nad
I L O
of
III
o
NIII
T
I

N. N.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciudadans J. Sneroll, Un Gumista, Ll. la Aranya, Un Alegre, Daniel Ferrer, Mister Ll., Rapicuelo, Ordisi Autap, A. Dasori Precelensmático, Joan R. y Plana de V., Joan Matas, Jaumet de Tarrasa, V. Martínez, J. Lloré Gorila, J. C. Pallarés, Grecia, P. R. U. y D. Ferrico:—Lo qu' envian aquesta senmana no fá per casa. Ciudadans P. Pedragosa y P., Ramón Salvat, Bernabé Llorens, P. Buyó Vilafranca, Felix Cusiné, P. Giró y B. de V., Ciutad de Iluro, A. D. sori, J. Staransa, Escarbató, Estudiant, Quimet del Oli, Quim y Ramón el Breve:—Insertarem alguna cosa de lo que 'ns envian. Ciudadá Oclisme Oill: La poesia está bé; l' insertarem.—J. Abril Virgili: La variació está bé; la poesia qu' envia es massa groixuda y está versificada ab pena.—S. Bonavia: Las composicions son finixas y desiguals, y la xarada es desmesuradament llarga.—A. Pallejá: No 'ns fa 'l pes.—R. R. y V. (Albiñana): Tenim fé absoluta ab la persona que 'ns doná la noticia, la qual no es cap beata ni molt menos.—Merrima-ke (Habana): Las anecdotas están bé; envihin d' altres.—Peppito Rayo: Perque poguessem complaure'l, seria menester que lo que 'ns envia estigués més ben versificat.—Perruch: Lo sonet va bé; lo demás no 'ns agrada tant.—P. P. T.: Va be.—A. Rossell: Idem los dos sonets qu' envia.—E. Thomas: alta y quarta no riman; hi ha además altres defectes.—P. Llaberia: No 'ns va.—C. Lita: Rebuts los originals reformats y 'ls nous; aquells van una mica millor; pero ni uns ni altres els considerém insertables.

LOPEZ, editor.—Rambla del Mitj. 20.

BARCELONA.—A. Lopez Robert, Impresor.—Araite, 63.